

JURYRAPPORT

Theaterseizoen 2021-2022

Voorwoord

Midden in de coronalockdown beloofden 425 gezelschappen, makers, theaters en belangenorganisaties eensgezind dat ze er zouden zijn als de zalen weer open mochten. Ze deden de belofte dat door de lockdown de waarde van de kunst niet verloren gaat. De belofte dat straks, als de zalen weer open zouden gaan, iedereen er weer staat. Dat men even vol moet houden, maar dat er straks weer veel moois, ontroerends en belangwekkends is te zien. Het was een belofte die voortkwam uit een oprechte noodzaak en de behoefte om in verbinding te blijven met het publiek.

Dit seizoen laat zien dat de makers zich ruimschoots aan die belofte hebben gehouden. Het publiek kreeg een bloemrijk palet gepresenteerd aan uitgestelde voorstellingen en premières. De Toneeljury moest alle zeilen bijzetten om de hoeveelheid aan nieuwe producties, met veelal een beperkt aantal speelbeurten, te kunnen zien. Het was een weelde om weer uit een ruim aanbod te kunnen kiezen.

De jury heeft de opdracht om een selectie te maken van de beste voorstellingen en meest indrukwekkende podiumprestaties van het afgelopen seizoen. Het beste zien wij als inspirerende voorstellingen die ontstaan in de elkaar versterkende interactie van inhoud, vorm en uitvoeringskwaliteit. Met deze nominaties toont de Toneeljury een bloemlezing van het mooie dat het Nederlands theater te bieden heeft. Een schoonheid die niet zelfgenoegzaam verblindt of verbloemt, maar één die prikkelt, ontregelt en de toeschouwer onderdompelt in verwondering. Een schoonheid die je raakt.

De selectie is een ode aan de makers en het publiek die samen het theater maken. Laat de inhoud en de theatrale rijkdom van deze nominaties het publiek verleiden om zich onder te dompelen in een theateravond vol schoonheid, troost, ontregeling, vermaak en verwondering.

De Toneeljury 2021-2022

Genomineerd voor de Colombina 2022:

Denise Aznam voor haar rol in *Lichter dan ik* van Korthals Stuurman Theaterbureau

Denise Aznam heeft in *Lichter dan ik* de schone taak om één hoofdpersonage met nog twee uitstekende actrices te delen. Als de jongvolwassen Piranti maakt het karakter een grote transformatie door. Weggelopen bij haar familie in de Kraton om haar gearrangeerd huwelijk te ontlopen, komt ze terecht in het huishouden van een Nederlandse officier. Ze wordt verliefd en raakt zwanger, maar de vader van het kind wil daar niets van weten en ze wordt gedwongen om als dienstbode van een afstand toe te kijken hoe haar kind opgroeit bij een ander stel.

Dit traumatische verhaal vraagt wellicht om het grote gebaar, maar Aznam weet van begin tot einde authentiek te zijn in haar spel. Ze geeft Piranti daarmee een waardigheid wier levensverhaal je als kijker wil opzuigen. Met haar kalme uitstraling weet zij op een aangename wijze de aandacht van de toeschouwer te trekken. Geen accentje is gespeeld, de Maleise leenwoorden klinken natuurlijk. Haar prestatie is daarmee ook te zien als een pleidooi voor authenticiteit.

Uit alles is voelbaar dat deze rol urgent is voor Aznam en dat zij alle emotionele fases van haar personages aangrijpt om het bredere verhaal van de Njai als Indische oermoeder neer te zetten.

Helen Kamperveen voor haar rol in *What is Love* van Theater Utrecht / DOX

Helen Kamperveen speelt in *What is Love* een prachtige rol. Trefzeker en ontroerend vertolkt ze de pijn van wat liefde is, en vooral wat gebrek aan zelfliefde kan betekenen. Ze brengt haar teksten zonder poespas, maar gaat de fysicaliteit en het dansante van de voorstelling met lef en verve aan. Tegelijkertijd weet ze in haar rol als weduwe gedoseerd, subtiel, genuanceerd en met een ontwapenende eerlijkheid het verdriet om het gebrek aan liefde te vertolken.

Helen Kamperveen heeft een indrukwekkende carrière die inmiddels meer dan vier decennia omspannt, in Nederland en in Suriname. Zij geeft verdieping aan elke karakterrol, zonder zichzelf als vrouw, als zwarte te verloochenen. Kamperveen houdt zich in *What is Love* virtuoos staande.

Uit alles in deze vertolking spreekt passie en loepzuiver vakmanschap, waarmee ze de voorstelling optilt en ook haar medespelers op sleeptouw neemt. Ze kan met recht een van 'grande dames' genoemd worden van het Nederlandse theaterlandschap, en is nog altijd een inspiratie voor velen. Met deze vertolking laat ze opnieuw zien dat die status volkomen terecht is.

Ilke Paddenburg voor haar rol in *De dokter van Internationaal Theater Amsterdam*

Ilke Paddenburg maakt indruk met haar trefzekere vertolking van Sam, het jonge buurmeisje van dokter Ruth Wolff. Te midden van al het acteergeweld in de voorstelling *De dokter*, zorgt zij voor een aantal prachtige en waardevolle rustpunten, die van grote betekenis zijn voor de zeggingskracht van de voorstelling.

Met haar kromme houding en schichtige blik, straalt ze de onzekerheid en het ongemak uit die vaak met adolescentie gepaard gaan. Maar ook het daarbij behorende taalgebruik en de puberale filosofische bespiegelingen gaan Paddenburg zo natuurlijk af dat je al snel vergeet dat je naar een volwassen vrouw zit te kijken. De ontwapenende manier waarop ze over haar eerste seksuele ervaring vertelt maakt dat je als toeschouwer het liefst een arm om Sam heen wil leggen.

De liefde tussen Ruth Wolff en Sam lijkt vanzelfsprekend. Je voelt dat ze elkaar nodig hebben. Ook al geeft Ruth haar de ene reprimande na de andere, met name over haar taalgebruik. Dit kantelt aan het eind van de voorstelling, als Sam woedend is op Ruth. Op dat moment breekt Paddenburg, en maakt ze op fenomenale wijze – en met de kwetsbaarheid én kracht die daaraan gepaard gaan – duidelijk dat identiteit voor veel mensen geen keuze is.

Wendell Jaspers voor haar rol in *Een meeuw* van Toneelgroep Maastricht

Wendell Jaspers geeft het publiek een prachtige vertolking van Arkadina in *Een meeuw*. Het is indrukwekkend hoe zij van deze ogenschijnlijke diva een getormenteerd personage weet te maken. Ze gebruikt haar humor en groteske spel om een sluimerende tragiek te onthullen.

In al haar onmacht vecht Arkadina tegen het ouder worden, om daarmee zowel haar carrière als haar sensualiteit tegen de klippen op levensvatbaar te houden. Achter haar smakelijke spel weet Jaspers uitermate goed voelbaar te maken dat er iets op het spel staat; een meedogenloos spel dat Arkadina lijkt te verliezen, maar tot het bittere einde zal moeten uitvechten. Het is ontroerend om te zien hoe Arkadina's moederschap slachtoffer lijkt te worden van deze strijd, iets waar Jaspers met haar gedoseerde spel op beklemmende wijze gestalte aan geeft.

Ruimhartig en weldadig grossiert Jaspers in komisch spel. In dit ensemble is zij vaak de vileine aangever die haar tegenspelers lucht en ruimte geeft. Met een precieze timing en totale overgave laat zij *Een meeuw* tot grote hoogte vliegen.

De winnaar van de Colombina 2022 voor de meest indrukwekkende vrouwelijke bijdragende rol is Helen Kamperveen voor haar rol in *What is Love* van Theater Utrecht / DOX.

Genomineerd voor de Arlecchino 2022:

Dries Vanhegen voor zijn rol in *Een meeuw* van Toneelgroep Maastricht

In *Een Meeuw* van Toneelgroep Maastricht is veel hetzelfde als in Tsjechovs brontekst. Maar in regie van Michel Sluysmans laat de nieuwe tekst van Ilja Leonoard Pheiffer voor wat betreft de liefde meer ruimte aan de personages om te wisselen tussen hoop en cynisme, tussen lef en berusting. Dat geldt zeker ook voor dokter Dorn, voortreffelijk gespeeld door Dries Vanhegen.

Tussen het geweld van onbeantwoorde verlangens speelt hij af en toe de komische noot die dondersgoed weet dat er niets komisch is aan wat er gebeurt. Door vaak een overrompelende lach in te brengen weet hij toch die illusie te wekken. In de kleinere dialogen ontroert hij als een man die zich niet meer voor kan stellen dat liefde op latere leeftijd ook schoonheid heeft. Door niet meer te kiezen voor liefde beschermt hij zichzelf en zijn naasten. Dries Vanhegen speelt dit met een voorgenomen vastberadenheid, waar ook ontwapening achter schuilt. Met zijn vloeiende speelstijl rekt hij de grenzen op van wat hij met dit personage kan. Hij aanschouwt het grotere geweld van de andere personages en besluit uiteindelijk toch mee te doen.

Dokter Dorn wordt door de luchtige vertolking van Dries Vanhegen een personage op de grens van berusting en verzet, die uiteindelijk een wezenlijke verandering doormaakt en daarmee op de valreep van de voorstelling - én van zijn eigen leven - werelden verzet.

Majd Mardo voor zijn rol in *Age of Rage* van Internationaal Theater Amsterdam

Als Orestes in *Age of Rage* zet Majd Mardo te midden van een bloedig en overrompend spektakel een jonge man neer, die tegelijkertijd krachtig en broos wordt vertolkt. Heel treffend verbeeldt Mardo de paradox en de ongrijpbare binnenwereld van de tiener, de onvoorspelbare daadkracht van de jeugd maar ook de onzekerheid die de huidige generatie kenmerkt.

Mardo is op het toneel aanwezig zonder te aanwezig te zijn. Hij is als een fantoom die de toeschouwer op een virtuoze wijze een spiegel voorhoudt. Hij is soms zwaar in zijn uitingen en dan weer vederlicht, en tegelijkertijd heel duidelijk in zijn focus. De onstuimige lichamelijke die hij aan de rol koppelt, maakt dat zijn teksten nooit gekunsteld klinken, maar organisch en ontwapend direct uit zijn mond komen. Tegelijkertijd is zijn fysieke overgave in de rol meeslepend en indrukwekkend.

Zijn precisie voegt een extra dimensie toe aan zijn aanwezigheid op het toneel, waardoor zijn spel altijd waarachtig blijft. *Age of Rage* is geregisseerd om te imponeren, en Mardo blijft tussen alle geweld en razernij op het podium moeiteloos overeind.

Zijn overgave en natuurlijke manier van spelen zijn een aanwinst die mede te danken is aan zijn authenticiteit als acteur. Majd Mardo is een verrijking in de voorstelling en dit moet gezegd: een verrijking als acteur in het toneelveld.

Mark Kraan voor zijn rol in *Het wonderbaarlijke voorval met de hond in de nacht van de Theateralliantie*

Mark Kraan zoekt als vader van Christopher in *Het wonderlijke voorval met de hond in de nacht* voortdurend naar evenwicht. Een evenwicht tussen structuur bieden en geduld verliezen. Tussen vertrouwen en controleren. Tussen afstand en toenadering. Tussen speelsheid en verantwoordelijkheid.

Kraans aanwezigheid op het toneel geeft zijn autistische zoon Christopher een klankbord om zich tegen af te zetten en zich aan te slijpen. Maar Kraans ‘vader’ is veel meer dan alleen vader; hij is ook een verlaten man, die het vertrouwen in de wereld en de mensheid heeft verloren. Gekwetst en gefrustreerd verliest hij de controle met een groot gebaar. Waarop hij vervolgens met een wonderschone liefdevolle rust, de relatie weer weet te herstellen. Terug naar het evenwicht.

Kraan laat onder al die grote gebaren met minutieuze details een kwetsbare man doorschemeren. Iemand die bang is om naast zijn vrouw, ook zijn zoon te verliezen. En precies op het punt dat dat lijkt te gebeuren, vertraagt Kraan zijn gebaren. Hij laat de controle los en durft om zich heen te kijken. Hij stelt zich open voor het hier en het nu. En dat maakt van hem een man die je uiteindelijk het liefste wilt omarmen. Om hem – voor even – de rust te geven die hij zo hartgrondig probeert te organiseren voor zijn zoon.

De winnaar van de Arlecchino 2022 voor de meest indrukwekkende mannelijke bijdragende rol is Majd Mardo voor zijn rol in *Age of Rage* van Internationaal Theater Amsterdam

Genomineerd voor de Theo d'Or 2022:

Hadewych Minis voor haar rol in *Girls and Boys* van Toneelgroep Oostpool

In *Girls and Boys* neemt Hadewych Minis het publiek mee in een rollercoaster die halverwege de rit op een afgrond blijkt af te stevenen. Zij vertelt verraderlijk zwierig over het begin van een relatie. De combinatie van luchtigheid en energie die Hadewych Minis in het begin tentoonspreidt, werkt aanstekelijk en ze laat je meeleven met het geluk van een jong stel. Halverwege komt de zwaarte in het verhaal van de twee geliefden en dit zet ze door in haar steeds meer zoekende spel.

In een regie van Daria Bukvić verleidt Hadewych Minis het publiek ten volle mee te gaan, het verhaal mee binnen te stappen tot er uiteindelijk ook voor het publiek geen ontsnappen meer mogelijk is, tot het vreselijke einde. Het is bijzonder knap hoe Minis een band met het publiek weet op te bouwen. Het publiek leeft mee, geniet mee en lijdt uiteindelijk ook mee. De omslag in het geluk is voor het personage niet te bevatten. Aan het einde is het publiek net zo radeloos als zij.

Hadewych Minis toont een weergaloze veelzijdigheid in deze rol, van vrouw van de wereld op de toppen van geluk tot machteloze toeschouwer in haar eigen verhaal. Het is een verhaal dat helaas verteld moet worden en het publiek mag zich gelukkig prijzen dat Hadewych Minis dat op deze manier op zich neemt.

Sien Eggers voor haar rol in *Sartre & De Beauvoir* van Het Zuidelijk Toneel / Stefaan van Brabandt

In *Sartre & De Beauvoir* brengt Sien Eggers haar personage Simone de Beauvoir zo vloeiend, levendig en authentiek tot leven, dat je gaat geloven dat ze het echt is. Rustig en trefzeker onderzoekt ze wie haar personage is, in een formidabele acteerprestatie die in alle ingetogenheid ronduit meeslepend is.

Hierin geeft ze krachtig tegenspel aan een eveneens sterke Frank Focketyn als Jean-Paul Sartre, die ze opstuwt, aanvult en ontregelt. Samen mijmeren ze vanaf hun wolk in de hemel over hun leven als dwarse intellectuelen, over hun liefde voor elkaar en voor de filosofie. Hun personages doen hoofdelijk afstand van kleinmenselijk leed en burgerlijkheid - 'dat is toch bourgeois!' - maar lijden ondertussen onder miskenning, onbegrip en jaloezie. Dat is wat hen menselijk maakt, en waarin Eggers onmiskenbaar naar de keel grijpt.

Eggers aanstekelijke spel raakt aan iets essentieels. Voorbij de euforische glimlach en priemende pretogen zien we een mens die de zin van het bestaan bevraagt en in haar zijn daar tevens antwoord op biedt. Deze spanning wordt knap uitgespeeld zonder te hoeven worden uitgelegd.

Charlie Chan Dagelet voor haar rol in *Mamma Medea* van Theatergroep Suburbia

Charlie Chan Dagelet is de ruggengraat in deze encensering van *Mamma Medea*. Ze weet moeiteloos raad met de bloemrijke en dwingende taal van Tom Lanoye. Bij haar klinken de zinsconstructies als vanzelfsprekend en ontstaan ze ter plekke in het theatrale moment. Elke zin is gevoed met noodzaak.

Daarnaast toont ze het spel van de liefde op het scherpst van de snede. Dagelet zoekt de grenzen op van een uiteenlopende reeks aan emoties. Ze schuwt zowel het grote gebaar niet als de fijnzinnige verstilde detaillering. Dagelet zoekt met haar uitvergrootte manier van spelen de randen op, en biedt daarin uiteindelijk ook de sleutel om je tot dit verhaal te verhouden: haar intensiteit geeft het verhaal en haar personage zowel diepte als speelsheid.

Zo biedt Dagelet met haar gedurfde spel nieuwe inzichten in de emoties en drijfveren van Medea. Daarbij is haar fysieke inzet cruciaal. Met al haar grillige schakeringen tart Medea in de vertolking van Dagelet alle spelregels van de liefde. Zo onberekenbaar en intrigerend als Medea is, zo fascinerend en meeslepend is Dagelet in haar spel.

Janni Goslinga voor haar rol in *De dokter* van Internationaal Theater Amsterdam

In *De dokter* speelt Janni Goslinga dokter Ruth Wolff, oprichter en bestuurder van een prestigieus Alzheimer-instituut dat gaandeweg onder druk komt te staan. In een landelijke rel raakt Wolff verstrikt in de gepolariseerde retorica van identiteitsdenken en regelrechte haatzaaij.

Goslinga speelt haar personage aanvankelijk streng, blind voor haar eigen privileges en vastbesloten van haar eigen gelijk. Uiteindelijk breekt ze, maar voor ze dat doet is er het verzet tegen dat breken, de barstjes die zichtbaar worden in het daarvoor onwrikbare masker, de pijn die ze incasseert en wegslikt, maar die zich ontegenzeggelijk ophoopt: je ziet het in kleine trekjes in haar mimiek, een korte verloren blik die een grote pijn vermoedt. Eerder werd daar al subtiel op voorgesorteerd, in de verstilde scènes bij Ruth Wolff thuis, waar ze zich af en toe een glimp van kwetsbaarheid permitteerde, een gepijnigde blik waarin de contouren van een groot trauma zich onmiskenbaar uittekenen.

Hoezeer ze ook haar hakken in het zand zet, het personage boet nergens in aan sympathie. De strijd die Wolff voert - met haar collega's, haar omgeving, de publieke opinie, haar verleden én zichzelf - wordt door Janni Goslinga in adembenemend spel over het voetlicht gebracht.

De winnaar van de Theo d' Or 2022 voor de meest indrukwekkende vrouwelijke dragende rol is Hadewych Minis voor haar rol in *Girls and Boys* van Toneelgroep Oostpool

Genomineerd voor de Louis d'Or 2022:

Bram Suijker voor zijn rol in *Trojan Wars* van HNTjong & Het Nationale Theater

Het afgelopen seizoen mag met recht het seizoen van Bram Suijker genoemd worden. In dit seizoen is hij sneller dan het licht, losgerukt van de tijd en aanvoerder van de troepen. Hij brengt je naar tijdszones waar je nooit eerder bent geweest.

Met zijn rol in *Trojan Wars* brengt hij je tot voor Christus, hij brengt de oorlog in je hoofd en in je hart. Als Achilles toont hij zich een opvallend veelzijdig acteur. Hij breidt de scènes tot een geheel, en kleurt dan plots weer regelrecht tegen. Hij observeert en waardeert. Hij heeft lief en stoot af. Hij is van niemand, maar zorgt voor velen.

Met zijn rustige aanwezigheid maakt hij van Achilles een man die alle oorlogsdaden lijkt te overkomen, terwijl er tegelijkertijd een stevige daadkracht aan zijn handelen ten grondslag ligt. Suijkers tekstbehandeling is die van een militair – punctueel en altijd ritmisch. Zijn fysiek verraad wat voor klein jongetje Achilles tegelijkertijd is. Hij maakt van hem een jongeman die je niet al te serieus moet nemen en precies hierdoor neem je hem als toeschouwer bloedserieus: hij zal de geschiedenis ingaan als, zoals Achilles over zichzelf zegt, ‘onze nationale hoop. Het grote talent. De onverslaanbare.’

Jacob Derwig voor zijn rol in *Verdriet is het ding met veren* van Theater Rotterdam

Wat Jacob Derwig in *Verdriet is het ding met veren* neerzet is zonder meer uitzonderlijk. Hij imponeert met grillig, ongepolijst en meerduidig spel in een voorstelling waarvan je hoopt dat die nog lang op het repertoire blijft.

In anderhalf uur tijd bouwt Derwig aan een gelaagd personage dat in al zijn vezels rouwt om zijn overleden vrouw. Zwaarte en humor wisselen elkaar voortdurend af in de dubbelrol met de kraai die de pijn en de leegte belichaamt en de vader die constant op de pijnlijke werkelijkheid wijst en wordt gewezen. De onvoorspelbaarheid van deze dubbelrol zorgt voor een constante spanning op het toneel.

Zo bouwt Jacob Derwig in een grootse acteerprestatie een standbeeld van liefde. Het is een prestatie van een toneelspeler die boven zijn rol uitstijgt, waarbij acteur en personage één worden, gespeelde emoties versmelten in echte emotie, en techniek en tekstbehandeling er niet meer toe lijken te doen. Een prestatie waarbij je hoofd nog enkel registreert en je hart volloopt. Een prestatie zo compleet, zonder volmaakt te willen zijn, met alle rauwe randen er nog aan. Oprechtheid van lach tot traan.

Jan-Paul Buijs voor zijn rol in BAAAAAA van Circus Treurdier

Het valt bij binnenkomst in het theater bijna niet op, maar de boom die op het voortoneel staat wordt met welgemeend chagrijn gespeeld door middelbare scholier Guido. Deze eeuwige underdog, met veel smaak vertolkt door Jan-Paul Buijs, is tijdens het schooltoneel gebombardeerd tot decorstuk.

Als Guido ontpopt Buijs zich als het wankelmoedige middelpunt van een reeks hilarische gedachtenexperimenten, waarin zijn gepoogde ontworsteling aan de rigide groepsdynamiek van zijn middelbareschooltijd, keer op keer faliekant mislukt. Buijs incasseert met toenemende bitterheid en een vleugje welgemeend verdriet de vernederingen en teleurstellingen die zijn leven aan elkaar rijgen. Zo maakt hij het publiek met smeug spel op genereuze wijze deelgenoot van deze curieuze theaterstudie naar binnenvetters. Buijs weet tegelijkertijd sympathie én antipathie op te wekken, in de zelfgenoegzaamheid waarmee het personage in zijn eigen slachtofferschap zwelgt.

Buijs speelt Guido op momenten onuitstaanbaar hautain, beklagenswaardig en dan ineens ontroerend. In de manier waarop hij ruimte opeist en verfoeit, en daarmee zowel zijn medespelers als publiek bedient én bedondert, toont Buijs zich in *BAAAAAA* een van de grootste komische talenten van dit moment. Zelden was het zo onduidelijk of je nu moet lachen of moet huilen, als tijdens het bekijken van deze Guido.

De winnaar van de Louis d'Or 2022 voor de meest indrukwekkende mannelijke dragende rol is Bram Suijker voor zijn rol in *Trojan Wars* van HNTjong & Het Nationale Theater.

De Prosceniumprijs 2022

Theater is per definitie een samenspel van disciplines, die gezamenlijk – soms nadrukkelijk, soms onnadrukkelijk – bepalend zijn voor een voorstelling. Acteurs op de vloer verhouden zich onder meer tot de taal, tot elkaar en tot de scenografie: van het decor waarin ze staan tot aan de kostuums die ze dragen.

De Prosceniumprijs gaat dit jaar naar iemand met een enorme staat van dienst: hen was betrokken bij ruim tweehonderd voorstellingen, van grootschalige operaproducties tot intiem jeugdtheater, in binnen- en buitenland, voor jong en oud.

Het is een kunstenaar die consequent tegen de verwachtingen inkleurt, waardoor hen op spannende en onmiskenbare wijze reliëf aanbrengt in de personages op de vloer. Hun ontwerpen zijn uitbundig én subtiel, ze verrassen, ontroeren en ontregelen en dagen publiek en acteurs expliciet uit om de binnenwerelden van de personages te onderzoeken.

Hun ontwerpen zijn betekenisgevend in de manier waarop hen traditionele rolpatronen radicaal doorbreekt. Daarnaast maakt hen zich, onder meer in het maatschappelijk debat en in hun werk als docent, in de sector al jaren met vuur en liefde hard voor meer inclusiviteit en gender-gelijkheid.

De Prosceniumprijs gaat naar een persoon die met hun tegendraadse, kleurrijke en genderfluïde ontwerpen zonder uitzondering een grote stempel op voorstellingen drukt. Dat kwam afgelopen seizoen tot een voorlopig hoogtepunt, toen het resultaat van een heuse tour de force te zien was in de theaters, in een voorstelling die mede dankzij hun onovertroffen bijdrage niet snel wordt vergeten.

Dit jaar gaat de Prosceniumprijs naar iemand die creativiteit, uitbundigheid en zeggingskracht verenigt in oogstrelende kostuums. Hen geldt als een van de meest gezichtsbepalende ontwerpers in het vakgebied, en verblufte theaterminnend Nederland – van jong tot oud – het afgelopen seizoen met hun tweehonderdvijftig spectaculaire kostuumontwerpen voor *Trojan Wars* van het HNTjong & Het Nationale Theater.

De Prosceniumprijs 2022 voor de persoon/instantie/groep die een wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan regie, decor, kostumering, dramaturgie, muzikale ondersteuning (et cetera) van een toneelproductie of een wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan de ontwikkeling van de podiumkunsten in het algemeen gaat naar kostuumontwerper Carly Everaert voor hun jarenlange staat van dienst.

De Toneeljury 2021-2022 bestaat uit:

Hadassah de Boer (voorzitter), presentator, programmamaker

Marjorie Boston, programmeur De Schuur en directeur RIGHTABOUTNOW INC.

Rehana Ganga, programmamaker Het Nationale Theater

Bram Jacobs, programmeur Parktheater Eindhoven

Sander Janssens, journalist NRC en Theaterkrant

Christiaan Mooij, artistiek coördinator Meervaart, regisseur

Fabian Pikula, programmeur Chassé theater

Marijke Schaap, stafdocent Master Creative Producing (AHK), dramaturg

Dianne Zuidema, directeur Schouwburg Amstelveen

